

Řízení zápasů mi pomohlo i v politice, říká místostarosta Pacal

Hokejová sezona mistrovství světa definitivně skončila. Reprezentační tým fanoušky určitě nepotěšil.

Následující rozhovor se zaměřil na sudí, a to z toho důvodu, že místostarosta Pavel Pacal (Pro Třebíč) patřil k extraligovým rozhodčím.

Kolik let jste hokejovou extraligu pískal?

Pískal jsem ji dva roky.

Jak jste se k tomu dostal?

Hokej jsem hrál od svých šesti let. V patnácti letech jsem si uvědomil, že žádných závratných úspěchů nedosáhnu, ale chtěl jsem u tohoto sportu zůstat. I z popudu rodičů mně bylo doporučeno, že se můžu stát rozhodčím. Postupně jsem se začal prokousávat jednotlivými kategoriemi. Začínal jsem základní třetí licenci, kdy má člověk právo pískat okresní soutěže plus soutěže dětí a mládeže. Následoval postup do krajských úrovní a nejvyšší licence opravňuje řídit zápasy v českých soutěžích. Nejprve jsem pískal druhou ligu, pak několik let první s jedním odřízeným finále, a pak následovala extraliga, kde jsem činnost ve třiceti letech opustil z rodinných důvodů kvůli závažné nemoci jednoho z členů.

V patnácti letech už může vlastně chlapec hokejový zápas rozhodovat?

Ano, těch nejmenších dětí. Je pravda, že zkoušky se mohly dělat až v 17 letech, ale rozhodčích bylo málo a díky tomu, že jsem hokej hrál a uměl bruslit a věděl něco o hře, pískal jsem ještě před získáním licence.

Sledoval jsem několik zápasů extraligy zejména ve výrazovacích bojích a zdálo se mně, že sudí příliš respektu nemají?

Myslím si, že je to teď lepší, než to

Pavel Pacal

bývalo. Rozhodčí si postupem času přece jen větší respekt vybudovali. Stále to ovšem není tak jak v jiných zemích, zejména v NHL. Tam je rozhodčí součástí hry, provádí rozhodnutí a nikdo se nad tím až tolik nepozastavuje. Pokud ano, jedná se o odbornou rovinu. U nás se často přechází do osobní roviny, podezírání z ovlivnění výsledků, svádění vše na rozhodčího. Každý udělá chybu, u rozhodčího je vidět stejně jako u brankáře.

Kolik jste vlastně odřídil na nejvyšší úrovni utkání?

V soutěžích organizovaných Českým svazem ledního hokeje přesně 900 utkání. Zažil jsem proto spoustu vyhocených situací, kdy emoce opravdu pracovaly víc, než je zdravo. Rozhodčí to mají složitější, že jsou pod drobnohledem. Díky tomu, že dnes se spousta utkání vysílá v televizích, každá situace se rozebírá. Ono rozhodnout se ve zlomku vteřiny je něco jiného, než si to později v klidu prohlédnout na videu. Pískal jsem také jedno televizní utkání, ale tehdy se vysílal snad jeden přenos za čtrnáct dní. Ale emoce v divácích či funkcionářích byly odjakživa. Přesto si myslím, že dnes respekt k rozhodčím vzrostl, dříve hlavně v nižších soutěžích to nebylo jednoduché.

Když vezmeme letošní mistrovství světa v hokeji, jak tam byste hodnotil rozhodčí?

Cím vyšší úroveň pískáte, tím je to jednodušší. Ve vyšších soutěžích si k vám přece jen hráči tolik nedovo-

lí. To, co si hráči dovolí v extralize, na mezinárodní úrovni ne. Pamatuji například Aloise Hadamczika i Vladimíra Růžičku jako hráče a co si dovolili v extralize, to ve světě nikoli. Ale myslím si, že se u nás zlepšuje situace i v nižších soutěžích.

Myslíte si, že pomohlo zprofesionalizování rozhodčích?

Určitě to extralize prospělo a v tom jsme v Evropě průkopníci. Ale díky tomu se naši rozhodčí prosazují i na mezinárodní scéně. Antonín Jeřábek dva roky po sobě pískal finále mistrovství světa, ale i další se na mezinárodní scéně prosazují a to ukazuje, že naši rozhodčí nejsou špatní. Dříve také diváci pravidla tolik neznali, nyní se to díky televizi zlepšilo.

Co říkáte navýšení rozhodčích na čtyři, dřív to bývali jen dva?

Hokeji i to prospělo a posunulo ho to kupředu. Když jsem začínal, pískal jsem také ve dvou, dokonce i bez helem. Když jsem končil, už se k navýšení na čtyři v extralize přistupovalo.

A videorozhodčí?

Také, ale tady chybí trochu osvětla. Rozhodčí, který mu volá, se ho může zeptat pouze na pět situací. Je přímo vyjmenováno, na co se zeptat může. Týká se to jen situace kolem gólu, aby videorozhodčí nezasahoval do hry. Ale video vítám, hokej často rozhoduje jedna branka.

Pomohla vám kariéra rozhodčího i ve vaší kariéře politické?

Jednoznačně. Jsou situace, které musíte rychle vyhodnotit a zaujmout nějaké stanovisko. Rozhodčí, když udělá nějaké správné rozhodnutí, musí si za ním stát, protože pokud dá najevo, že tomu tak není, všichni to poznají a je to chyba. To souvisí i s politikou, koncentrovat se tak jak při zápase na dané situace.

Pavel Pacal

- narozen 2.3.1974
- místostarosta Třebíče
- vystudoval třebíčské gymnázium
- poté přírodovědeckou fakultu na Palackého univerzitě v Olomouci
- patnáct let vykonával funkci hokejového rozhodčí až na úrovni extraligy
- od roku 2004 ředitel Základní a mateřské školy Na Kopcích
- ženatý, dvě děti

Vy jste se ale letos do pruhovaného dresu vrátil?

Jedná se o městskou ligu, částečně i v rámci okresu, utkání se hrají až po deváté hodině večerní a přiznám se, že mě nikdo příliš přemlouvát nemusel. Je to příjemné, člověk se vrátí k tomu, co měl rád, protáhne tělo, zabruslí si. A mám radost, když zjistím, že i zažitě instinkty ve mně zůstaly. To je velice důležité.

Co říkáte na zejména fotbalového rozhodčího a českého rekordmana v odřízených zápasech Jaromíra Čejku?

Obdivuji ho, je to neskutečné, viděl jsem jeho kroniku, kde má každý zápas popsaný. Řídil i hokejová utkání v rámci krajského přeboru nebo dětských soutěží a měl jsem tu čest s ním pískat. Možná mě mrzí, že jsem neodpískal aspoň tisícovku utkání, ale takový je život. Ale ještě zpět, málokdo si uvědomuje, kolik je to času, tolik utkání jako Čejka odřídil. Ještě připomenu kolegu Honzu Drobílka z Třebíče, se kterým jsem odpískal spoustu utkání, strávili jsme spolu spoustu času a chci mu touto cestou poděkovat, bez něj bych takové úrovně nedosáhl.

Antonín Zvěřina

Jan Dočekal slaví jubileum výstavou

Výstava koláže třebíčského výtvarníka Jana Dočekala je do 14. července k vidění v Galerii Ladislava Nováka v Subakově ulici vedle Zadní synagogy. Městské kulturní středisko ji pořádá k významnému životnímu jubileu autora.

Jan Dočekal se narodil 12. července 1943 v Třebíči, kde žije. Absolvoval soukromé lekce z dějin umění a výtvarné teorie u Vladimíra Lavického a dálkové studium dějin umění a estetiky. Je čestným členem Unie výtvarných umělců České republiky. Uskutečnil tři desítky autorských výstav, zúčastnil se četných výstav kolektivních, také v zahraničí, Belgie, Nizozemsko, Německo, Rakousko, Portugalsko, Chile. Je také autorem mnoha publikací majících vztah k výtvarnému umění.

„Na koláže jsem se díval se zalíbením už dlouho předtím, než jsem před padesáti lety udělal svou první. Do konce devadesátých let byla koláž mou jedinou výtvarnou nezbytností,“ prozrazuje na sebe Jan Dočekal. Dodává, že teprve na prahu

JAN DOČEKAL nabídl přehlídku svých děl.

Foto: archiv mks

nového tisíciletí také kreslí a maluje. Koláž ale pro něj zůstává konstantním záchytným bodem, soudržnou určitostí.

Vernisáž výstavy se konala ve středu 15. května za přítomnosti autorových přátel z řad výtvarníků i dalších zájemců o jeho umění. O Dočekalově tvorbě promluvil regionalista Radek Zejda. Slovo si po něm vzal také Jan Dočekal. Ocenil, že dostal od městského kulturního střediska možnost vystavovat v galerii Ladislava Nováka, jejíž prostředí má velice rád.

„Dovolím si na závěr poznámku,“ předslal Dočekal a pokračoval: „V Třebíči je hodně výtvarníků. Ti z jedné kategorie, když přejdou na zelenou, tak o nich noviny píšou. Ti z další kategorie, když učiní totéž, tak se o nich nepíše. Já si dovolím tvrdit, že dnes nepatřím ani do jedné. Já totiž přecházím na červenou a auta stojí, řidiči mi blikají na pozdrav a dostávám květiny. Tak jsem na tom dnes.“

-zt-